In dit nummer o.a.:

FAUSTO, WIE IS DAT EIGENLIJK?	4-5
ALTOS DE ORIËNTE / HOMBRES HERMANOS	6
LEUKE ERVARINGEN VAN HANS	7
MEER PROJECTEN 2022	8-13
TROUWDAG VAN ONZE DOCHTER SARAH	14
ONZE ERVARING ALS ADOPTIE-OUDERS	16

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2022
nummer 02
JAARGANG 27

HOGAR-Nieuws is een uitgave voor Stichting-Hogar

VOORWOORD

Beste lezers,

Inmiddels werken Frank en Mariëlle al 20 jaar mee aan HOGARnieuws. Karin en Arjan voegden zich niet lang daarna bij de redactie. Een enorm lange tijd, die voorbij gevlogen is!

Van hele dikke magazines, met reisverhalen waar iedere abonnee reikhalzend naar uitkeek. Waarbij we soms zoveel reisverhalen kregen dat we soms verhalen tot een volgende editie moesten bewaren, zelfs al maakten we het magazine toen nog 4 keer per jaar.

Van een klein rood boekje, geprint en geniet, naar een krant en vervolgens naar het magazine wat het nu nog steeds is. De afgelopen jaren merken we dat het steeds lastiger wordt om het magazine te vullen. Gelukkig reist Hans nog naar Colombia en kunnen we jullie de updates geven van de projecten! Projecten die jullie steunen door trouwe abonnee te blijven van HOGARnieuws. Daar zijn we ontzettend dankbaar voor!

Ook in dit magazine weer wat updates van Hans, die nog niet zo lang geleden met Janet samen weer naar Colombia geweest is. We hopen dat dit jullie weer duidelijk maakt waarom wij nog steeds dit magazine maken!

Voor nu willen wij jullie allemaal hele fijne feestdagen wensen en een gezond, liefdevol maar vooral blij 2023!

De redactie van HogarNieuws

FAUSTO, wie is dat eigenlijk?
4-5

ALTOS DE ORIENTE/ HOMBRES HERMANOS
6

Meer PROJECTEN 2022
8-13

Trouwdag van onze dochter Sarah
14

ROOTSREIS 1992 FAMILIE FAASSEN

Onze ervaring als adoptie-ouders
16

Abonnee worden? Mail ons dan op *leden@hogarnieuws.nl* U bent van harte welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de tomeloze inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!

Abonnement

U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar €15,- per jaar.
U wordt 2 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Een kind, een tas!

Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Voorwoord
Van de voorzitter

Na twintig maanden heb ik dan eindelijk weer een bezoek gebracht aan Colombia. Met Fausto aan het roer in Colombia was het totaal geen probleem, hij had alles perfect onder controle. Wel was hij blij ons te zien.

Hij stelt het wel op prijs dat zijn werk door ons gedeeld wordt en dat we hem waarderen. Deze reis deed ik niet alleen want Janet, mijn vrouw, maar ook mijn vriend Mark en zijn vrouw Klazien. Mark heeft in de eind jaren 90 en beginjaren van 2000 enz. als directeur van basis De Petrusschool in Groet veel voor HOGAR betekend door acties op school te doen welke vele duizenden guldens/euro's opleverden. Alle projecten doen het prima. In het bestuur is er al eerder over gesproken om niet meer elk jaar maar om het jaar te reizen. Dit zou kosten besparen. Bij deze is duidelijk aangetoond dat het heel goed te verwezenlijken blijkt omdat Fausto met mij gedurende de afgelopen Corona tijd veel contact heeft gehad via de telefoon en App. Half november was ik weer thuis en het lijkt mij dan ook zinloos om in 2023 opnieuw naar Colombia te gaan. Wellicht in februari 2024? Moet kunnen is mijn conclusie. Tegen die tijd zien we wel weer hoe de situatie is, voorlopig bent u bezig om in dit prachtige blad kennis te nemen met de situatie van nu van al onze prachtige projecten welke mede door uw bijdrage tot stand zijn gekomen. Bedankt daarvoor.

HANS KERSTEN, voorzitter.

FAUSTO, wie is dat eigenlijk?

We kennen hem allemaal wel als onze man die in Colombia alles voor de projecten regelt. En ook is hij bij de meeste lezers wel bekend als de man van onze Angela, de adoptie-advocaat. Een interview met hem verschaft wellicht wat meer duidelijkheid over de man die ons, samen met zijn familie, heel veel geld bespaart door zijn manier van werken en het bieden van gratis onderdak!

Vraag; Fausto, waar ben je geboren en hoe oud ben je op dit moment ? **Fausto**; "Ik ben geboren in Pacora, een klein plaatsje midden in het land. Volgend jaar ben ik 65 en ga ik met pensioen".

Vraag; Je woont nu in Rio Negro, al lang? **Fausto** "Toen ik 4 jaar oud was ben ik met mijn ouders en drie zussen en twee broers naar Tulua verhuisd. Ik ben de jongste. Daar heb ik 14 jaar gewoond en ben daar naar school gegaan. Eerst de basisschool en toen middelbaar onderwijs. Toen ik bijna 19 was zijn we naar Medellin verhuisd, eerst mijn vader en ik met mijn broers en later mijn zussen en moeder. Ik volgde in Medellin de Universiteit".

Vraag; Maar je hebt toch ook in Spanje gestudeerd? **Fausto**; "Dat klopt, ik mocht op mijn 23ste in Madrid studeren aan de Universiteit".

Vraag; Wat studeerde je daar dan? **Fausto:** "sociologie, logistiek en handel in de breedste zin van het woord. Het was meer een vervolg op mijn studie in Medellin, mijn master. Een studie van twee jaar, ik woonde intern en de rest betaalde ik met allerlei bijbaantjes".

Vraag; En toen terug naar Medellin, werken voor de kost of nog meer studie? **Fausto**; "Met mijn master op zak had ik snel een baan in de handel en kwam ik in aanraking met allerlei bedrijven en fabrieken".

Vraag; Ben je een geboren handelaar? **Fausto**; "Volgens mij heb ik dat van mijn vader, hij was veel voor zaken weg van huis en verdiende veel geld met kopen en verkopen van meerdere zaken. Ook mijn moeder had gevoel voor de handel. Het zal dus al wel in mijn genen hebben gezeten."

Vraag; Je vader was dus behoorlijk succesvol hoe zit dat met jou? **Fausto**; "Ik verdiende ook goed en heb dit altijd goed geïnvesteerd in aandelen en vastgoed. Daar pluk ik nu al geruime tijd de vruchten van. Ik kocht en verkocht en maakte gebruik van mijn vele contacten met fabrieken en leveranciers. Het is heel fijn om bijna overal zomaar binnen te kunnen stappen".

Vraag; Angela, waar heb je haar leren kennen? **Fausto**; Ik kwam haar tegen in het gemeentehuis naast het gerechtsgebouw waar zij voor haar werk als advocaat moest zijn en ik om een paspoort op te halen. Je kent dat wel, praten en praten, de kriebels en samen ergens koffie drinken. Zo kwam van het een het ander en zijn we nu al weer 30 jaren getrouwd".

Vraag ; Kwam je door Angela bij Stichting HOGAR terecht? **Fausto**; Ja, HOGAR had in Nederland een feest van het 20 jarig bestaan in een dierentuin en ik was mee om deze viering mee te maken. Ik was enorm onder de indruk van de kwaliteit van deze stichting en van de grote hoeveelheid mensen die Angela een hand wilden geven en blij waren om haar te zien. Ik kende jou natuurlijk al langer en wist dat je voor de projecten heel veel zelf maar moest zien te regelen. Angela vroeg mij of ik met mijn vele contacten jullie niet zou willen helpen met de projecten hier in Colombia. Nou dat zag ik wel zitten!"

Vraag; En, ben je nog steeds blij dat je eraan begonnen bent? **Fausto**; "Ja ik ben heel erg trots op wat we hebben bereikt met alle projecten gedurende al die jaren. Stuk voor stuk goed besteed en een grote hulp voor heel veel mensen, vooral de kinderen. Heel veel hadden anders geen kans gehad om naar school te gaan, maar door HOGAR hebben zij een toekomst kunnen opbouwen".

Vraag; Sinds jij ons helpt zijn de projecten ook groter geworden en zijn er ook daadwerkelijk scholen door HOGAR bebouwd. Jij had ideeën waar wij niet van durfden te dromen, waar haal je al die kennis vandaan? **Fausto**; "Ik deed niet alles alleen, ik legde mijn ideeën voor aan mijn broer, Rocky, die bouwtechnisch en tevens waterbouwkundig ingenieur was. Hij werkte mijn plannen uit en mijn neef maakte de definitieve tekeningen. Dat scheelde ook meteen heel veel geld". Helaas is hij een paar jaar geleden overleden aan een hartstilstand in een hotel na het lopen van een marathon in Bogota.

Vraag; Over geld gesproken, wij vinden vaak wel dat de prijs van de materialen wel meevalt. Is dit ook een beetje jouw verdienste? **Fausto**; "Ja, mijn handelsgeest werkt mee, ik weet goed de weg door mijn vele contacten die ik gedurende mijn leven heb opgebouwd en weet daardoor een betere prijs af te dwingen. Zonder korting doe ik gewoon geen zaken. En helemaal als men verteld wordt dat het voor een goed doel is krijg ik bijna altijd mijn zin". Ik heb overigens respect voor het feit dat jullie dat ook telkens maar weer opnieuw weten te financieren"!

Vraag; Dat scheelt HOGAR veel geld en kunnen wij veel meer doen met onze centen. Wat vind Angela ervan dat je zoveel tijd in onze hulp steekt? **Fausto**; "Zij is allang al blij dat ik bezig ben ik daarbij anderen help, maar zonder haar medewerking kan ik het niet, Ja zij staat volledig achter dit werk".

Vraag; Weet je dat jullie onze grootste sponsor zijn? **Fausto**; "Hoezo, we doen gewoon wat we doen"?

Vraag; Wij, ik, de HOGAR medewerkers genieten al jaren van jullie gratis gastvrijheid waardoor wij heel veel geld besparen. Ook je familie en die van Angela staan altijd klaar voor ons, is dit zo normaal dan? **Fausto**; "Ja, einde verhaal, dat doe je toch gewoon voor je vrienden, we kennen elkaar al zolang. Nee, HOGAR is ook een beetje van ons en wij hebben veel respect en dankbaarheid voor jullie,dit is het minste wat wij kunnen doen voor jullie en onze eigen arme landgenoten. Ben je nu klaar Hans, ik vind het zo wel genoeg. Ohh Ja, bedank de mensen in Nederland en zeg hun dat ze vooral moeten blijven geven, OK"?

Nawoord: Fausto is een druk, doenerig mannetje, een beetje een adhd-figuur. Hij kan geen moment stilzitten en dit interview duurde hem eigenlijk al veel te lang! Zelf ben ik meerdere malen getuige geweest van de grote, beleefd brutale, handelsgeest van Fausto. Vandaag wist hij ook weer een goede prijs te bedingen voor de dakpannen en het bitumen voor het dak van de school Altos de Oriënte. Handje contantje, geen belasting. Besparing maarliefst 40% ! Met dank aan Fausto kan HOGAR veel meer doen.

HANS KERSTEN

SCHOOL MONTAÑUELA

Het bezoek aan deze school werd afgelast wegens een door de burgemeester geplande schoolreis. Fantastisch voor de kinderen natuurlijk maar voor ons dus pech. Het lukte nog wel om op afstand een foto te maken. Belangrijk voor ons want gedurende de Coronacrisis is de school uitgebreid met een verdieping en dat hadden we graag van dichtbij willen zien. Zodra Fausto weer in de buurt is zal hij voor ons voor meer informatie zorgen.

HANS KERSTEN

SCHOOL ALTOS DE ORIENTE

Dit bijzondere project op ruim 2750 meter hoogte heeft dit jaar de meeste hulp gekregen. Het schoolplein is aangelegd en er zijn betonnen trappen gemaakt naar de sportplaats. Ook zal in december het dak van het grootste gebouw worden aangepakt. Maarliefst 7000 dakpannen zijn er aangeschaft en zullen de asbestplaten vervangen. Deze grote investering is hard nodig om de toekomst van de school te waarborgen. Bitumen zal eerste worden aangebracht, 30 rollen van 2,4 mm. dikte zijn hiervoor al aangekocht. Het is een lust voor het oog om te zien hoe onze man in Colombia, Fausto, het voor elkaar krijgt om goede prijsafspraken te maken. Hij bespaart heel veel geld met zijn commerciële benadering! Samen zijn we naar Amaga gereden om de dakpannen fabriek te bezoeken. Een rondleiding door deze enigszins primitieve, fabriek is heel bijzonder te noemen. De volle prijs van iets wordt nooit betaald door HOGAR dus ook hier is het afdingen geblazen.

Korting bedingen bij afname van 7000 dakpannen is tot daar aan toe maar om dan ook nog de brutaliteit te hebben om te stellen dat het voor een goed doel is en er dus nog meer van de prijs af moet anders gaat de deal alsnog niet door is een verhaal apart. Toch lukt het Fausto keer op keer! We betalen uiteindelijk de helft van de prijs! Hetzelfde geld voor de aankoop van de rollen bitumen! Het zwarte teerachtige materiaal dat eerst op het dak gebrand moet worden. In de fabriek, niet ver van het huis van Fausto, ging het net zo, voor de helft van de prijs of anders maar niet. En ook nu was het handjeklap en een OK! We mogen onze handen dichtknijpen voor een man als Fausto!!En nu maar afwachten tot we de foto´s van het resultaat kunnen bewonderen. Een ding staat vast, ons project vaart er wel bij.

HANS KERSTEN

HOMBRES HERMANOS

Oftewel mensenbroeders. Het project van pater Winfrido Vercraaye in de wijk Manrique in Medellin. Al ruim 45 jaar geleden is hij begonnen met oude mensen van de straat te halen en ze onderdak te bieden.

De "oudjes" zoals hij ze zelf noemt hebben kind nog kraai en geen pensioen! Ze kunnen bij hem de rest van hun leven blijven. Een bed en een kastje is

genoeg. Sanitaire voorzieningen worden gedeeld. De pater is inmiddels zelf al 91 en behoorlijk fragiel. Hij loopt moeilijk, praat zachtjes en begrijp niet alles meer. Toch voldoende om met hem te communiceren. 15 jaar geleden is het project overgegaan in een stichting en wordt hij geholpen door de overheid. Vanaf dat moment gingen er ook andere regels gelden. Geen vrijwilligers meer maar gediplomeerde verpleegkundigen, uitgebreidere sanitaire voorzieningen en een ziekenafdeling. Lang niet alle maar wel veel dingen worden door de gemeente vergoed. De gemeente betaalt een vergoeding voor elk opgenomen oudere met als gevolg dat er bijna dagelijks meer worden opgenomen. Door gebrek aan ruimte is de werkplaats maar ook de recreatieruimte opgeofferd om slaapzalen te creëren. Momenteel heeft hij 95 inwoners waarvan er 13 boven wonen maar tijdelijk beneden zijn ondergebracht omdat het te zwaar is om ze telkens met een rolstoel over de schuine op/afgang te rijden. De stichting gaat binnenkort een actie op touw zetten om geld in te zamelen voor een lift. Stichting HOGAR

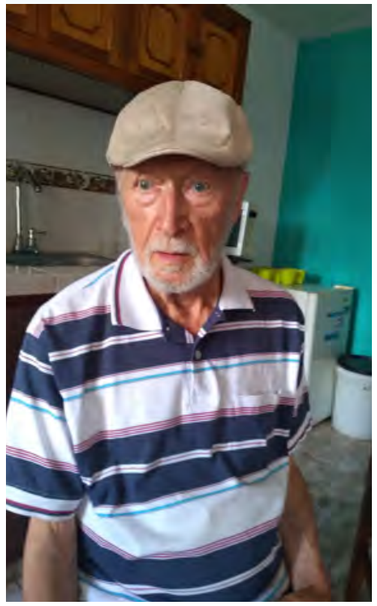

Pater Winfrido Vercraaye in de wijk Manrique in Medellin

is gevraagd om hieraan een bijdrage te leveren. Fausto zal t.z.t. hiervoor, namens Stichting HOGAR, zorgdragen.

Hans Kersten

LEUKE ERVARINGEN

Het leuke van ouder worden is dat je kunt terugkijken op veel dingen die je hebt meegemaakt. Dat kunnen natuurlijk leuke of zelfs helemaal geen leuke dingen zijn. Die laatste wil je uiteraard maar het liefst zo snel mogelijk vergeten. Ook zijn er gebeurtenissen die je juist herinneren aan het verleden. Wat mij betreft zijn dat al een heleboel jaren "HOGAR" waardoor ik heel veel mensen heb mogen ontmoeten. Beter gezegd, zij hebben mij ontmoet en mij ook niet vergeten.

Mijn HOGAR taak hield o.a. in dat ik jaarlijks heel veel adoptieouders toesprak zonder de meesten daarvan ook echt te kennen. Al deze mensen hoefden alleen maar naar mij te kijken terwijl ik een grote menigte voor mij had en lang niet alle mensen bij naam kende. Het waren meestal de contactpersonen die "hun" mensen direct herkenden met bijna altijd ook de naam en toenaam. Mijn vrouw Janet had de gewoonte om al de door haar begeleidde adoptieouders in een schrift op te schrijven met daarbij ook de namen van de geadopteerden en de datum. Datzelfde deed ze ook met de talloze pleegkinderen die bij ons verbleven. Hun verblijf varieerde van een paar dagen tot een paar weken of zelfs maanden. En dan heb ik het over ongeveer 165 kinderen gedurende een periode van ongeveer 45 jaren! Heel incidenteel horen wij nog weleens iets over een van deze kinderen. Meestal was dit dan via een van de maatschappelijk werkers die met regelmaat bij ons over de vloer kwamen. Maar ze daadwerkelijk weer ontmoeten was er nooit bij. Totdat... en dat bedoel ik met het leuke van ouder worden, er binnen een paar weken ineens meerdere ontmoetingen plaatsvonden met mensen bij wie wij in het verleden een belangrijke rol in hun leven hebben gespeeld.

Begin oktober staat er een meisje bij ons aan de deur die ruim tien jaren geleden voor de duur van ongeveer drie maanden bij ons had gewoond! "A" was toen elf en samen met haar vier jaren jongere zusje. Asielzoekertjes. Hun ouders woonden in het AZC en waren niet in staat om voor de meisjes te zorgen. Na drie maanden mochten ze, onder toezicht, weer bij de ouders wonen en kregen zij een woning toegewezen in Alkmaar. Deze nieuwe start klonk veelbelovend. Nu, jaren later, stond ze bij ons op de stoep samen met een van onze kleindochters. Zij bleken op dezelfde school te hebben gezeten en hadden zo nu en dan contact via Whats-app. De nieuwe start in de woning in Alkmaar bleek geen succes. De ouders hadden heel veel spanningen en botvierden dit uit op de kinderen. Slaan en stompen en schreeuwen en huilen waren aan de orde van de dag. Ze was nu eindelijk weggelopen van huis. De hulpverlenende instantie had niet meteen een opvang en had een adres voor haar nodig van donderdag tot maandag. Heel vlijend voor ons dat zij zich haar verblijf bij ons indertijd fijn had gevonden en via ons kleinkind bij ons terecht kwam. Zij logeerde daar voor dit weekend en wij hebben samen zaterdagavond gegeten. Veel oude koeien uit de sloot gehaald! Heel bijzonder. Zij verblijft sindsdien in een opvang bij het Leger des Heils.

Een week later gaat op zondag om vijf uur de deurbel, een man begon meteen met "hallo Hans, ken je mij nog?" Nou niet dus waarop ik vroeg "help me eens op weg want eerlijk gezegd heb ik geen idee! Het bleek een adoptievader te zijn die ruim dertig jaren geleden via Stichting HOGAR had geadopteerd en bij ons meerdere malen thuis was geweest omdat Janet de contactpersoon was. Eigenlijk is zo'n gesprek wel voorspelbaar! Hoe gaat het nu? Zijn ze goed terechtgekomen? Etc. Gelukkig was dat het geval en de man was zelfs al een trotse opa. Voor een weekje op vakantie in ons mooie Schoorl kwam hij na een fietstocht door de duinen eens kijken hoe het met ons gaat. De kinderen hadden zijn hele leven veranderd en daarbij had HOGAR een geduldige en warme rol gespeeld. Alsnog bedankt!

Jaren en jaren hoor of zie je weinig van die talloze mensen die op welke manier dan ook een rol hebben gespeeld in ons leven. Logisch natuurlijk! En... of de duvel ermee speelt staat een paar dorpen bij ons vandaan bij de kassa in een supermarkt een mevrouw voor ons die spontaan reageert met " Hallo, wat leuk zeg, hoe gaat het met jullie?" Janet en ik kijken elkaar vragend aan waarop Janet meteen zegt dat het prima met ons gaat. Ik ben druk doende met de boodschappen aan de kassa terwijl Janet uitgebreid te horen krijgt dat het goed gaat met de kinderen. Het bleek dus een adoptiemoeder te zijn die "tig" jaren geleden door HOGAR was begeleid! Zij is al een paar jaren oma en de pubertijd van de kinderen had af en toe heel wat energie gevergd. Meerdere privé zaken komen aan de orde en de dames nemen afscheid van elkaar. Terwijl ook wij onze weg vervolgen vragen wij ons beiden af wie die mevrouw nou eigenlijk was. Janet durfde het niet te vragen. Eenmaal buiten kan ik het toch niet laten en beken haar eerlijk dat we ons haar nog goed herinneren maar dat we haar naam zijn vergeten! Haar naam opent gelijk meerdere deuren en we staan nu nog zeker een kwartier te praten. Zij kon zich ons huis nog goed voor de geest halen maar wist niet meer waar het nu precies was. Enfin, mijn HOGAR kaartje gegeven en een kop koffie bij ons thuis zal ongetwijfeld nog meer verhalen "uit de oude doos" oproepen!

Zo zie je maar, wij zijn weer een ervaring rijker! Leuk toch?

HANS KERSTEN.

LA CASA DEL BUEN DIOS

Ja, dan ben ik er al vele malen geweest en toch raakt het me elke keer weer opnieuw! Het "huis van de goede Heer" biedt tijdelijk onderdak aan kinderen en jonge mensen die medische hulp nodig hebben.

De armen van de armsten kunnen hier terecht. Meestal moeder en kind en van heinde en verre. Ze mankeren van alles en voor sommigen van hen is het de laatste strohalm. Namens stichting HOGAR brengt Fausto vier maal per jaar eten en drinken. 25 kg. melkpoeder, ontbijtgranen, meel, honing, wordt, vlees en vis in blik! Ook schoonmaakmiddelen, snoepjes en diverse andere benodigdheden. Op onze reis, afgelopen begin november, hebben we, ondergetekende en Janet, ook weer het nodige afgeleverd. In december volgt een extra donatie ven nieuwe gordijnen voor elke kamer. Deze worden, in verband met de hygiëne, elke week gewassen en zijn hoognodig aan vervanging toe! Hetzelfde geld voor een flink aantal matrassen, de plastic hoezen en de lakens. In december wordt dit alles afgeleverd. Een prachtig Kerstcadeau voor dit tehuis.

Deze reis waren er 26 kinderen, waarvan meer dan de helft pas weer eind van de middag uit het ziekenhuis werden ontslagen. We spraken met een eze . De baby had net een hartoperatie ondergaan. Ook een jong moedertje met een baby uit het hoge noorden. Dit kleintje had grote ademhalingsoefeningen moeilijkheden. Een jongetje van 2 met een klompvoetje. Een jonge vrouw met een gigantische dikke knie waarvan de meegereisde jong dochter van 8 ook aanwezig was om moeder te helpen. Ook sprak ik met een jonge moeder met haar dochtertje van 4.

Het kind was in afwachting van een levertransplantatie. Een jongetje van 8 was herstellende van een hersenoperatie. Weer een ander met een spastisch linkerbeen. Kortom stuk voor stuk trieste zaken.

Al deze arme mensen zullen gratis geholpen worden in het ziekenhuis een blok verder. Gelukkig dat dit allemaal kan en dat wij, stichting HOGAR, hierin een rol kunnen spelen. Elke keer wanneer ik hier een bezoek heb gebracht ga ik met een brok in mijn keel weer de deur uit.

Wat hebben wij het dan toch goed en wat zijn wij dan toch rijk!!! Dank namens alle patiënten. Blijf ons a.u.b. steunen zodat wij nog veel mensen kunnen helpen.

HANS KERSTEN

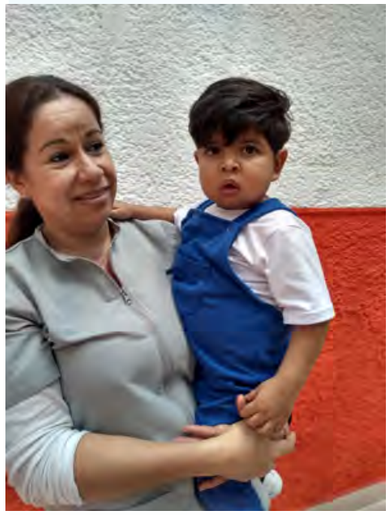

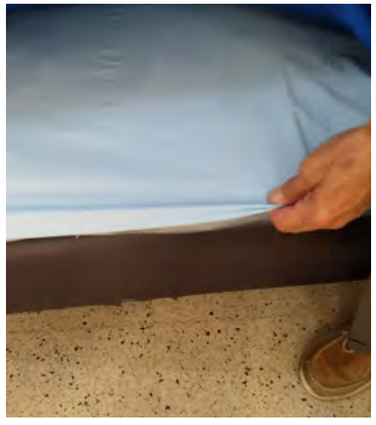

PROJECT JEISON

De meeste lezers kennen het project van Jeison wel. De kliniek voor de mensen met een spastische of andere beperking. Met daarbij de school voor gezonde kinderen waarvan een klein aantal ook gehandicapt zijn. De hulp is 25 jaar geleden al begonnen in de garage van zijn ouders.

Toen al speelden wij een rol bij de uitbreiding van zijn werkzaamheden. Jeison ging naar de basisschool om de hoek van zijn ouderlijk huis.

Stichting HOGAR hielp die school met diverse benodigdheden en een daarvan was een rolstoel voor de moeilijk lopende spastische Jeison. Zijn juffrouw was Claudia Villaquiran, de Claudia die bij ons onder meer bekend is van ons project "de school van Claudia" en de hulp op afstand van onze project man Fausto. Jeisons kliniek is door HOGAR flink op weg geholpen en is de laatste jaren als een speer gegroeid. Zo groot zelfs dat hij een aantal jaren geleden de grote CNN prijs won met daaraan gekoppeld een bedrag van honderdduizend dollar. Sindsdien heeft hij een dusdanige landelijke bekendheid waardoor hij van alle kanten geld ontvangt. Dusdanig veel dat hij zelfs een tweetal panden naast zijn kliniek kon aankopen en zijn dienstverlening flink kon uitbreiden. Eigenlijk heeft hij HOGAR niet meer nodig. De laatste twee jaren heeft hij van ons al niets meer ontvangen omdat hij gewoonweg niet meer reageerde op de verzoeken van Fausto of hij nog wensen had! Het gaat hem duidelijk heel goed. Neemt niet weg dat wij hem toch elk jaar bleven bezoeken en altijd alle gastvrijheid genoten. Ook dit jaar ontving hij ons met open armen en nam hij alle tijd voor ons maar hij is bezig met alweer een nieuw pand en daarbij is voor ons geen rol weggelegd. Fausto en ik hebben daarom besloten om dit project definitief van onze lijst te schrappen en verder geen tijd meer aan dit project te besteden. Het is goed geweest, HOGAR heeft haar werk gedaan en mag trots zijn op hetgeen er bereikt is. Mede dankzij ons heeft hij een goede start kunnen maken. Vergelijk het maar met een klein kind, het heeft geruime tijd onze hand kunnen vasthouden en het kan nu helemaal zelf lopen. En dat allemaal door o.a. de financiële hulpverlening welke wij dankzij uw bijdragen hebben geleverd!

HANS KERSTEN

DE SCHOOL VAN CLAUDIA

Zo noemen we dit project, maar eigenlijk heet het "La Institution Educativa Bartolome Labo Guerrero".

Een hele mond vol dus daarom maar gewoon" de school van Claudia. Zij is rector van dit instituut met twee grote schoolgebouwen. Elk met 1150 leerlingen. We werden heel hartelijk ontvangen met gitaarmuziek van een paar jongelui en een beker vruchtensap. Nogmaals werden we bedankt voor de verleende hulp in de afgelopen jaren. Airconditioning in twee lokalen, een overkapping en een betegelde vloer, wasbakken en een grote schuifpui. Voor het komende jaar stonden er diverse wensen op het lijstje. Het is voor HOGAR niet de bedoeling dat wij scholen financieren met dure dingen terwijl de overheid dit eigenlijk zou moeten doen. Deze school is voor ons veel te groot maar omwille van Claudia willen we ons toch van onze beste kant laten zien. Zij helpt immers ook Fausto zo nu en dan! Dit jaar houden we het beperkt en zullen we twee tafeltennistafels schenken, uiteraard met toebehoren zoals tennis batjes, balletjes ed. Zij zijn er heel blij mee en danken HOGAR. Op het schoolplein staan heel veel kinderen om ons te bedanken en een aantal van hen willen de haren van Janet, mijn vrouw, aanraken! Zij heeft witte haren en dat vinden ze maar gek. Iedereen in dit land heeft zwarte haren! Geverfd? Nee hoor, helemaal van mijzelf. We besluiten met het zetten van een aantal handtekeningen en verlaten de school.

HANS KERSTEN

DE SCHOOL NUEVA FLORIDA IN CALI

Al eerder heb ik hierover geschreven, de omgeving van de school gaat veranderen. Na bijna twee jaar niet meer in Colombia geweest te zijn is het verschil duidelijk te merken. De wijk is gedurende de afgelopen periode flink onder handen genomen.

Rondom de school zijn al heel veel grote kale plekken. Ettelijke tientallen huisjes zijn gesloopt. Zo op het eerste gezicht is het heel vreemd. Gelukkig voor de kinderen kunnen ze wel op school blijven want hun nieuwe huis is redelijk in de buurt. Te ver voor de foto maar in de verte is wel de nieuwe wijk te zien. Prachtige geschakelde witte stenen optrekjes. Ook is de school aan aanpassingen toe, de buitenplaats is overdekt gemaakt en dat biedt meer mogelijkheden voor recreatie. De keuken verdiend meer aandacht voor HOGAR want e.e.a.. is duidelijk aan vervanging toe. De koelkast is stuk en wordt als voorraadkast gebruikt en het grote driepits gastoestel is stuk. Van de drie pitten doet er nog maar een het. Dagelijks wordt er voor meer dan honderd kinderen een maaltijd bereid en worden er grote pannen gebruikt. Van een paar is de deksel knop eraf en dat is gevaarlijk! Nog genoeg te doen dus. Gelukkig hebben we daar Fausto voor en hij zal zorgen dat de keuken weer op orde komt. Onder het genot van een glas heerlijke sap werd er door een paar grotere leerlingen een bedankbrief voorgelezen. Af en toe geholpen door de leraar Engels! Toch leuk dat ze zo hun best doen. Inmiddels zijn er al een paar leerlingen aan het eten geslagen en is het tijd voor ons om naar het volgende project te gaan. Namens de directeur, Rigoberto, nogmaals dank voor alles en tot ziens.

Voordat we een taxi nemen naar het volgende project gaan we nog even langs bij het huis van Rigoberto die samen woont met zijn ouders welke al aardig op leeftijd zijn. Zijn moeder heeft onlangs van HOGAR een rolstoel gekregen en zij wilde ons graag bedanken. Tevens kregen we de gelegenheid om even het hele huisje te bekijken! Nou, als je dan al jaren directeur van een lagere school bent dan zou je in Nederland een redelijk riante woning hebben, maar op de manier zoals woont kun je net aan spreken van een onderdak. Er staat van alles net niks en in zijn eigen kamer staat een bed maar daar is dan ook alles mee gezegd! Armoe troef! Maar het is ook een beetje een manier van leven, ze zijn blij met wat ze hebben en daar kunnen velen van ons misschien nog wel wat van leren.

HANS KERSTEN

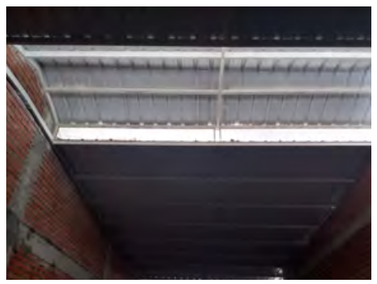

DE SCHOOL ARMENIA, MONTENEGRO

Onze rood wit blauwe school doet het nog steeds goed. Op het moment dat we dit project bezoeken zijn er 23 kinderen aanwezig. We zijn net op tijd want ze zitten al aan tafel voor de lunch. Als het eten op is staan de ouders al te wachten om ze op te halen. De meesten op de bromfiets en twee te paard! Ook moeten er een paar kinderen lopend naar huis. We inspecteren de school en komen niets speciaals tegen. Alles ziet er goed onderhouden uit en naast wat educatieve materialen is er verder niet echt een wens. We zwaaien een aantal kinderen uit vervolgen daarna ook onze weg!

Voordat we in de auto stappen loop ik nog even door het grasveld aan de overkant naar een paar "huisjes". Altijd als ik een bezoek aan de school breng stop ik de arme mensen die daar wonen nog wat pesos toe. Met die pesos kunnen ze weer een aantal weken vooruit. Het meest opvallende bezoek is altijd aan een vrouwtje, nu 72, dat in een echt krakkemikkig optrekje woont! Je durft haast niet in te gaan op haar verzoek om even naar binnen te gaan uit angst dat je door de vloer zakt! Het toilet is een emmer achter een gordijntje en de keuken is op houtvuur! Armoe troef, maar altijd weer dolblij met mijn bezoek en natuurlijk de, voor ons kleine, HOGAR donatie.

HANS KERSTEN.

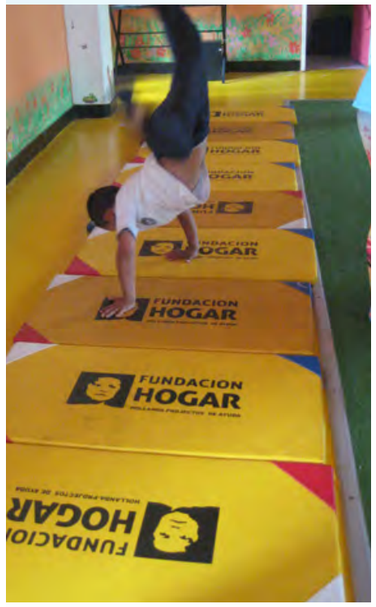

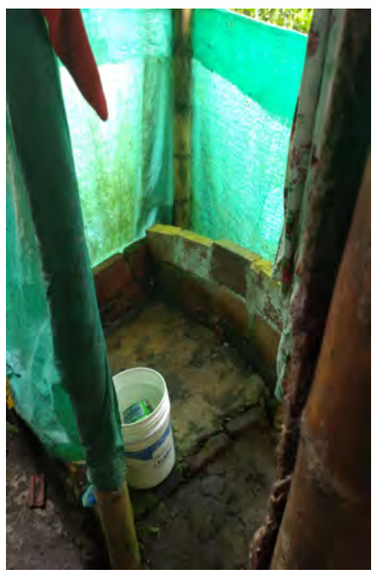

SCHOOL SAN NICOLAS

Een bezoek aan deze school geeft mij altijd een gevoel van trots. Wat is het toch een prachtig project. Dat grote imposante gebouw te midden van de hoge flats en de armetierige huizen.

Het is keurig onderhouden en wordt volop gebruikt. Gedurende de Corona Crisis is het voorzien van een " sala de sistemas " oftewel een computerlokaal. Samen met de stichting Kinderen van Colombia zijn er twintig computers geïnstalleerd waarvan er een in het directielokaal dienst doet! Uiteraard wordt er volop gebruik van gemaakt en zijn alle leerlingen er heel blij mee. Internet werkt ook prima. Aan elke computer kunnen twee leerlingen tegelijk werken ! Tevens bezochten we ook een paar lokalen waar les werd gegeven. Bij binnenkomst is het meteen opstaan en werden we begroet met "Buenos dias, coma esta" en natuurlijk beantwoorden wij met " gracias". Daarna mogen ze allemaal weer zitten. Momenteel maken er 580 leerlingen gebruik van de school, verdeeld over twee dagdelen. Van 7 tot 12 en van 1 tot 6 uur. De gratis warme lunch wordt klas voor klas genuttigd. Een van de wensen is om het schoolplein vrij te maken van geparkeerde scooters en motoren. Waar de bewoners van de ertegenover staande flats dan hun voertuigen moeten zetten weet men nog niet! Het schoolplein is eigendom van de school maar de gemeente moet instemmen met het plaatsen van een hek of iets dergelijk. Ook is men de uitwerpselen van de honden een beetje zat! Dit zorgde regelmatig voor vieze vloeren! Kortom, nog genoeg werk aan de winkel, want ook de lesmaterialen dienen weer aangevuld te worden!

HANS KERSTEN

Trouwdag van onze dochter Sarah

09-06 2022

Wij, Barend en Olga Labee en hebben destijds drie kinderen geadopteerd uit Colombia via Hogar. Onze oudste zoon, Matthias, gekomen in 1998, is inmiddels gelukkig getrouwd met Jorieke. In 2000 kregen we Sarah en in 2002 kregen we ons 'kleine' meisje Johanna.

Zeven jaar geleden hebben alle drie onze kinderen gezocht naar hun roots. Matthias' moeder was inmiddels overleden maar de meiden hebben hun moeder gevonden (en andere familie). We zijn in de zomer van 2016 op rootsreis geweest naar Colombia. Eerst naar de stad Cali waar Matthias en Sarah vandaan komen. We bezochten de begraafplaats van Matthias' moeder en ontmoetten heel veel andere familie. Ook Sarahs' moeder, broer en zusje ontmoet. Hele emotionele en mooie ontmoetingen. Daarna zijn we naar Pereira gegaan en op de finca van Ceasar konden we kennismaken met de familie van Johanna. Haar biologische moeder en twee zussen bleven de hele week bij ons. Wat hebben we veel gezien en gepraat... Dit is even in het kort de voorgeschiedenis.

Na onze rootsreis zijn de contacten via app en videobellen gebleven. Het was de bedoeling dat we afgelopen zomervakantie (2021) weer zouden gaan maar door de corona is dat niet doorgegaan. De eerste keer is alleen Jorieke mee geweest maar inmiddels hadden de meiden ook een vriend en ja die wilden ook graag het land zien. Toen is bij Sarah het plan gerijpt om haar moeder, broer en zus naar Nederland te halen. Lang over gedacht en gepraat. Ons Spaans is niet al te best en dat hield ons nog tegen want je kan wel van alles regelen, maar snappen ze het en komen ze wel echt... Een kennis van ons heeft ook twee kinderen uit Colombia en bij hen in de straat woont een Colombiaanse vrouw (zelfs uit Cali!) getrouwd met een Nederlandse man. Sarah liet er geen gras over groeien en is diezelfde avond naar die mevrouw (Edna) toegegaan en 't klikte meteen. Zij haalde zelf ook regelmatig haar familie naar Nederland, dus wilde Sarah graag helpen. Een jaar van tevoren is ze begonnen met bellen naar de oudere broer van Sarah met de vraag of ze voor de trouwdag over wilden komen. Dat wilden ze heel erg graag! Edna zorgde voor alle gegevens, documenten die we nodig hadden. Ze gaf de familie van Sarah opdracht paspoorten te laten maken.

Alles is rond gekomen en op vrijdag 3 juli zouden ze in de avond op Schiphol aankomen. Laat op de avond stonden Sarah, Gerwin, Barend en ik te wachten tot we ze aan zagen komen. Wat was dat een bijzonder moment. De mama van Sarah die hier in Nederland kon komen om de bruiloft van haar dochter bij te wonen. Ze konden alle drie bij ons in huis verblijven. En wat was fijn! Zaterdag was het een lekkere zonnige dag waarop we gingen varen op het Veluwemeer. Heerlijk vonden ze het, Wat schaam je je dan voor alles wat hier zomaar kan... Sarahs' moeder werkt elke dag in een fabriek van 7.00 tot 17.00 uur. Nolan werkte ook elke dag en Saraï zit op school. Samen konden ze het gas/licht, eten en drinken betalen. Nolan mocht geen vrij van zijn baas en heeft daarop ontslag genomen om toch mee te kunnen. Het zijn zeer gelovige mensen en hij wilde zo graag het kerkelijk leven hier leren kennen dat hij geloofde dat God hem weer zou helpen aan ander werk bij

thuiskomst. Zondag hebben ze een dienst bijgewoond in onze gemeente. Heel mooi om daarna al hun vragen te horen en te beantwoorden. Zondagavond is Edna gekomen om makkelijker te kunnen vertalen (we hadden wel een makkelijke app maar dit is nog zuiverder). Toen heeft mama Dilia haar verhaal vertelt; een heel emotionele avond. Ze woonden destijds in Tumaco, net buiten Cali en was erg arm. Nolan is toen naar een zus van Dilia gegaan en Dilia zocht werk in Cali. Daar ontmoette ze de vader van Sarah. Maar toen Dilia zwanger was, kon ze kiezen: abortus of alleen verder gaan. Ze koos voor het laatste. Met de bevalling was ze al erg ziek en lag daarom in het ziekenhuis. Sarah werd geboren en mama Dilia zag direkt het gespleten oortje bij haar dochtertje. Daarna raakte ze in coma en toen ze weer bij kwam, was haar baby weg. Gevraagd aan de artsen maar het antwoord wat ze kreeg, was dat het goed ging met haar kind en dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Ton ze weer was opgeknapt en uit het ziekenhuis mocht is ze gaan zoeken. Bij elke baby die ze tegen kwam bekeek ze de oortjes... Inmiddels begreep ze dat haar kind in een adoptieprogramma was opgenomen en weg zou gaan uit Colombia. Heel veel heeft ze gebeden en heeft er vrede mee gekregen. God gaf haar de rust dat het goed was met haar kind. Niet veel later droomde zo ook dat ze bij de bruiloft van haar dochter was! Ze heeft niemand vertelt dat ze nog een kind had. Pas toen ze werd gebeld door Colombia Tupais heeft ze het haar familie vertelt. In het dossier van ons staat dat mevrouw Dilia Cruz een kindje gevonden had voor haar werkhuis en het bracht bij het ICBF. Heel bijzonder om dit verhaal te horen!

De week dat ze bij ons waren, ging veel te snel. Maandag , Tweede Pinksterdag zijn we 's morgens weer naar de kerk gegaan en 's middags naar Utrecht. De mannen hebben de Dom beklommen en de dames hebben gewinkeld. Dinsdag zijn we de trouwjurk van Sarah op gaan halen. Samen met Sarahs' moeder en zusje. 't Was zo bijzonder! Ze werd helemaal aangekleed en zo zag mama Dilia haar dochter als bruid... Woensdag een rustdag, lekker thuis met nagels lakken enz.

Donderdag was het de grote dag. Om vijf uur was de kapper er al en ook mama Dilia was beneden. Toen de fotograaf kwam, hebben we samen 'onze' dochter aangekleed. Edna en haar dochter waren er ook de hele dag bij om te tolken. 's Middags na de lunch hebben we het Colombiaanse volkslied met alle daggasten gezongen. Het was een hele fijne en bijzonder mooie dag!

Vrijdag zijn Barend en ik met ze op stap gegaan naar Rotterdam, de Euromast beklommen en naar de Evangelisatiepost geweest. Ook daar hebben we met elkaar van genoten. Toen ben ik (Olga) met de waterbus van Rotterdam naar Alblasserdam gevaren. Voor hen een hele belevenis, over het water van plaats naar plaats. 's Avonds zijn we nog op de koffie geweest bij Sarah en Gerwin. De volgende morgen moesten we vroeg weg want om acht uur moesten we op Schiphol zijn. Sarah en Gerwin naar Kreta op huwelijksreis en mama Dilia, broer Nolan en zus Saraï terug naar Cali. Het afscheid was iets minder erg omdat we met het hele gezin van 18 tot 28 juli weer in Colombia (Cali en Pereira) hopen te zijn en daarna nog in Pareira.

Wat heerlijk om ze een weekje lekker te verwennen. Met als hoogtepunt de bruiloft waar twee mama's dicht om ons lieve meisje (en haar man) heen stonden!!

Met hartelijke groet, fam. Labee uit Veenendaal

Onze ervaring als adoptie-ouders

Wij lazen in HOGAR-nieuws dat men graag op de hoogte zou willen blijven van adoptie-ervaringen, hierbij zijn wij in de pen geklommen en willen graag onze ervaring met u delen.

Ook wij hebben alle 'oude' uitgaven van HOGAR-nieuws bewaard en al veel reisverslagen en reiservaringen van adoptie-ouders gelezen. Wij, Henry, Anky en Martijn van Faassen reisden in 1992 af naar Colombia.

Maandag 13 juli 1992 kregen we onze zoon en broertje Cesar in het kantoor van de I.C.B.F. in Medellin, een dag om nooit te vergeten. Cesar was 3 1/2 jaar (01-01-1989) en in Puerto Berrío geboren.

We verbleven in Hotel Ambassador en onze advocate was Rocio Arce Carvajal. Martijn en Cesar speelden veel met elkaar in het zwembad en we maakten kleine uitstapjes. In Medellin was het toen erg onrustig door de ontsnapping van Pablo Escobar. Er vlogen continue helikopters rond en het nieuws ging alleen maar over Pablo.
31 juli vlogen we terug naar Bogota, hier hadden we een mooie week in Residencias Katya Paris. We zijn op 7 augustus 1992 thuisgekomen waar we aangenaam verrast en ontvangen werden door onze vrienden en familie op Schiphol. Eenmaal thuis pakte Cesar heel snel de Nederlandse taal op en was erg ondernemend.

Hans Kersten had het in HOGAR-nieuws nr. 01 2021 over De Match–ging het op school? Op school had Cesar veel vriendjes, was snel afgeleid, geliefd bij het onderwijzend personeel, was en is nog steeds heel sociaal. Verliep het leven met Cesar zoals wij het ons hadden voorgesteld? Adoptie is een emotionele ervaring die voor Cesar en voor ons een enorme verandering in het leven met zich heeft meegebracht, het was een uitdaging, het leven ging met ups en downs! Cesar voelde zich thuis en paste heel goed in ons gezin! Hij was erg gewenst en werd liefdevol opgenomen door zijn grote broer en ons.

Na de basisschool veel verschillende opleidingen gedaan en afgerond w.o. Horeca, Toerisme & Recreatie en Media. Toen Cesar kleiner was en hij spreekbeurten moest houden, dan ging het over Colombia. Hij bleef zich altijd afvragen waarom hij voor adoptie afgestaan was, veel vragen aan ons waar we geen antwoord op hadden. Dit frustreerde Cesar vaak maar gelukkig praatte hij hierover met ons. Uiteindelijk in 2012 is Cesar alleen naar Colombia gegaan op zoek naar zijn roots, dit was voor Cesar zijn laatste optie aangezien hij al contact had gehad met het Rode Kruis en Spoorloos wat allemaal op niets is uitgelopen. Via Colombia Tu Pais begon hij zijn zoek-avontuur. Gyna Hernández was zijn contactpersoon.

Deze zoektocht heeft niet opgeleverd waar Cesar (en wij) op gehoopt hadden. Na verschillende radio, tv en krantenartikelen leidde de zoektocht tot een dood spoor en hield het voor Cesar op, dit was een zware en moeilijk periode voor hem. Gelukkig was hij niet alleen en waren Gyna en haar man Diégo bij hem, en ze zijn vrienden voor het leven geworden, ze hebben hem erg goed opgevangen, waar wij hun heel dankbaar voor zijn. Na deze grote teleurstelling is hij gaan reizen en via Peru, Bolivia, Equador en Colombia weer terug naar huis gekomen. Cesar vertelde ons dat hij zijn onbekende verleden accepteerde maar hij bleef onrustig en vertrok in 2014 naar Australië, waar hij duikinstructeur werd.

De jaren erna kwam hij af en toe thuis, maar vloog ook vaak weer uit naar de andere kant van de wereld (Indonesië, Amerika, Bonaire, Australië) In Haarlem was hij inmiddels begonnen met de studie Creative Business aan InHolland.

In 2019 ontmoette hij, tijdens werken voor het festival genaamd ULTRA in Kroatië, Serena, een Chinees meisje, de liefde van z'n leven. Een jaar later is Cesar naar China vertrokken, inmiddels getrouwd en papa geworden van een zoon die de Colombiaanse naam Santiago heeft gekregen. Eind 2021 is hij geslaagd voor z'n opleiding aan InHolland.

Nu bouwt onze Colombiaanse parel in China aan een verdere toekomst met vrouw en zoontje. Cesar heeft daar een jaar Engelse les gegeven en na het opzetten van zijn eigen bedrijf houdt hij zich nu bezig met de handel van import en export van allerlei goederen tussen China, Amerika en Europa.

Wij, als blije ouders, zijn dankbaar en gelukkig dat deze mooie Colombiaanse PAREL onze zoon is en dat we voor hem mochten zorgen en begeleiden op weg naar z'n volwassenheid. Wij zijn blij met het vele contact dat we met het jonge gezin in China hebben. Nu is onze wens dat wij onze kleinzoon Santiago nog eens 'live' kunnen zien i.v.m. de strenge corona regels in China hebben wij Santiago nog niet kunnen vasthouden. Onze kleinzoon is inmiddels bijna twee jaar oud.

Hopelijk kunnen wij binnen afzienbare tijd het jonge gezin in onze armen sluiten. Ook onze complimenten voor de mooie en interessante HOGAR-nieuws-uitgave. Elke keer wordt het Colombia-nieuws door ons van A tot Z gelezen en het blad wordt weer bewaard.

In 2018 hebben we samen met Cesar 3 weken Colombia verkend, we overnachtten in verschillende Hostels. Ook was er veel herkenning, 30 jaar geleden gingen we elke dag naar Plaza Bolivar met de Cathedral Basilica Metropolitana, ook nu zijn we daar weer geweest. Guatapé is door ons beklommen (740 treden) en Pablo Escobar-Tour meegemaakt. Na enkele dagen Medellin reisden we met de bus naar Pereira, onvergetelijk mooi, wel veel oponthoud, over 215 km deden we 7 uur. In Pereira werden we opgehaald door onze vriend (ook) genaamd Cesar.

Die dagen was Cesar onze gids en liet hij ons de omgeving zien, koffieplantage in Montenegro bezocht, voor het eerst van ons leven paard gereden in Valle de Cocora, zwemmen in Santa Rosa, Colombiaans eten in Salento, en 's avonds werden we uitgenodigd bij gids en chauffeur Cesar en zijn vrouw Estella op Finca laÑeca om empanada's te maken en met zijn familie te eten.

Wat een hartelijkheid en warmte hebben we in Colombia ervaren. Na Pereira zijn we naar Bogota gevlogen en daar hebben we Gyna en Diégo van Colombia Tu País ontmoet. Een Walking-Tour door Candaleria, (Graffity-Tour) en 's avonds de lokale drank Aquardiente en we genoten op mijn 60e verjaardag van de salsa en reggaeton. Van Bogota naar Cartagena gevlogen, Cesar ging duiken bij de Rosario-eilanden. Op Playa Blanca was het zon, zee en strand, drinken uit een kokosnoot en verse ananas en mango eten.

We zijn vast van plan om Colombia nog eens te bezoeken. Het land wat ons zoveel heeft gegeven:

Un Colombiano Holandés o un Holandés Colombiano

We zijn erg dankbaar voor het kleine Colombiaanse jongetje Cesar die nu als volwassen man z'n weg in China gevonden heeft.

HASTA LUEGO COLOMBIA, MUCHAS GRACIAS!

Henry en Anky van Faassen

Pauli Praat

Een collega vraagt of ik even tijd heb? Als we in de pauze even apart gaan zitten, volgt een heel bekend verhaal over ongewenste kinderloosheid. Of ik haar wat informatie wil geven over adoptie en mijn eigen ervaringen met haar wil delen? Tien jaar geleden zou ik daar heel wat meer onbevangen op reageren dan nu. Niet zozeer doordat mijn eigen ervaring negatief is, verre van dat. Ik heb er nooit een seconde spijt van gehad en mijn jongens zijn ook echt mijn jongens waar ik onvoorwaardelijke liefde voor voel.

Nee, ik reageer wat voorzichtig omdat adoptie de laatste jaren nogal negatief in het nieuws is geweest. De negatieve verhalen en maatregelen overstemmen helaas alle positieve verhalen. Steeds vaker zijn verdrietige verhalen over illegale adoptie en kinderroof te zien, te horen en te lezen. Huilende moeders in een ver land vertellen dat zij hun kind nooit af hadden willen staan en proberen alle verloren tijd met hun gevonden kind in te halen, soms met een boel onbegrip en verdriet tot gevolg. Artikelen over organisaties in het buitenland die tot ongelooflijke daden zijn overgegaan om geld te verdienen aan de kinderwens van aspirant-ouders. Met recent nog een enorme beerput die openging over Spoorloos. Een programma waar ik altijd graag naar keek, nieuwsgierig naar het verhaal en de manier waarop die eerste hernieuwde kennismaking ervaren werd door de betrokkenen. Bizar dat ook daar het commerciële belang voorrang heeft gehad op een gedegen en geloofwaardig onderzoek te doen om de daadwerkelijke familie te vinden. Zodat er maar wel altijd een goed einde uitgezonden kon worden.

Ik heb meer dan eens nagedacht over de herkomst van mijn eigen kinderen. Toch sta ik mezelf geen twijfel toe. Ik heb altijd alle vertrouwen gehad in Stichting Hogar en de goede bedoelingen van Bienestar en ben beide instanties nog altijd dankbaar dat wij op deze manier ouders mochten worden.

Adopteren was al niet makkelijk, het is nu vrijwel onmogelijk geworden. Justitie heeft het aantal herkomstlanden zodanig beperkt, dat er nog maar weinig opties zijn. Daarbij wijzen zij met de vinger naar allerlei organisaties en vergeten daarbij hun eigen rol in het geheel. Hebben zij nooit geleerd dat als je naar iemand anders wijst, er nog altijd 4 vingers je eigen kant op wijzen? Wij mochten pas een voorstel ontvangen als Justitie ernaar gekeken had! Dit gebeurde bij elk dossier, dus wie is er nou eigenlijk onzorgvuldig geweest? Met als gevolg dat adopteren nog lastiger is.

Hoewel ik mijn collega heel graag moeder zie worden, vertel ik haar wel eerlijk dat adopteren een langdurig proces is en dat ze zich eerst goed moet inlezen in de 6 landen die nog wel mogen. Dat ze daar om te beginnen een goed gevoel bij moet hebben en ook zeker moet weten dat zij aan hun eisen kan voldoen. En dat ze vooral geduld zal moeten hebben. Heel, heel veel geduld. Vele jaren meer dan wij destijds. Voor mijn gevoel is adopteren inmiddels van een ander tijdperk. Waarbij ik niet zeg dat adopteren de heilige graal is, zeker niet! Een kind is het beste af bij de moeder. Maar als die er niet voor kan zorgen en daar zorgvuldig en onafhankelijk naar gekeken is, is adoptie wel een kans voor een kind. En dat wordt vele aspirant-ouders en kinderen nu afgenomen. En dat maakt mij vooral verdrietig.

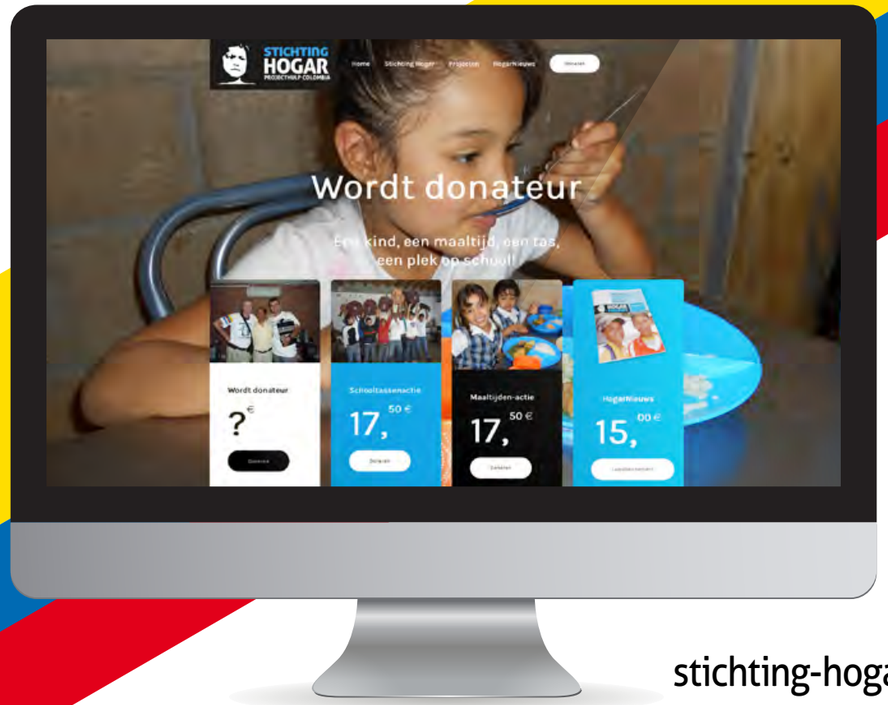

stichting-hogar.nl

Voor maar € 17,50 schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia. Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Stichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!

Met de buren samen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

Wij zoeken sponsors

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws

E-mail: advertentie@hogarnieuws.nl

Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van stichting Hogar.

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Uw verhalen en tips geven troost en steun.

Stuur uw verhaal naar (eventueel anoniem) redactie@hogarnieuws.nl of per post:
HOGAR-Nieuws
familie Pauli,
Biezematen 22,
7326 KH Apeldoorn

Colofon

Winter 2022, 27e jaargang
HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie

Karin van Dongen en Arjan Parie
Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:

leden@hogarnieuws.nl

Kopij: redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:

familie Pauli, Biezematen 22, 7326 KH Apeldoorn, Telefoon: 055-5430414

Ontwerp en Lay-out

PARDON – Studio voor grafisch ontwerp
www.pardon.nl

Bestuur Stichting HOGAR

Hans Kersten, Karel van den Berg, Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:

Hans Kersten.

Giften

Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn.

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost €15,= per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. Het HOGAR-Nieuws verschijnt tenminste twee maal per jaar. Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren. © HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

Voor maar € 17,50 schenkt u al **een maand lang** een maaltijd aan een schoolkind!

STICHTING-HOGAR.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'